Година I. Бабадагъ, петъкъ, 7 с Брой 32.

251 Градската библиотека

ВѢСТНИК ДОБРУДЖА

ЕДИНЪ БРОЙ
10 ст.

10 ст.

ИЗЛИЗА ПОНЕДѢЛНИКЪ, СРѢДА И ПЕТЪКЪ

Абонаментъ за България: 7 лв. шестмѣсечно; за странство: 14 лв. — Обявления: 15 ст. за кв. см. — Всичко що се отнася до в-ка се адресува:
До дирекцията на в-къ „Добруджа“ — Бабадагъ. Рѫкописи не се връщатъ назадъ.

Ще остане ли Добруджа българска?—Тутраканъ.—Падането на Рига. —Руситѣ не искатъ да се биятъ на Македонския фронтъ.—Условията на Папата за миръ.— Арестувани руски князе.—Годишнината отъ падането на Тутраканъ —Тържествата въ Добричъ.—Училищата въ сѣверна Добруджа.—Епопеята на Приморци.

Ще остане ли Добруджа българска?

Този е въпросътъ, който вмѣсто поздравъ всѣки добруджанецъ съ видимо вълнение задава на всѣки български войникъ и офицеръ, на всѣки българинъ, идящъ отъ България. —. Защо да не остане? Кой може да отнеме отъ рѫцѣтѣ ни това, което сме взели съ силата на орѫжието? Кой може да оспори нашитѣ исторически права надъ земята, въ която Аспарухъ тури основитѣ на първото българско царство? Кой е този, който не признава Аспаруховитѣ потомци за българи? — Никой. Историята мѫчно се фалшифицира. Но още по-мѫчно може да се скрие една истина, която като тежъкъ кошмаръ измѫчва гузнитѣ съвѣсти на довчерашнитѣ потисници на тоя български кѫтъ.

Прѣзъ 1878 г. ромънскитѣ държавници се възпротивяваха на размѣната, която руското правителство направи, като отне Долна-Басарабия отъ Ромъния, а ѝ даде съвсѣмъ чужда за нея българска провинция. Възпротивиха се тогава ромънскитѣ държавници, защото познаваха духа на българина, защото знаеха, че рано или късно трѣбва да изгубятъ земята, която имъ подаряваха.

Но нѣма нужда да се ровимъ въ миналото. Тръгнемъ ли отъ Добричъ до Тулча на длъжъ и на ширъ отъ Дунавъ до морето, оставаме очудени отъ чисто българския характеръ на села и градове. Българското население прѣвишава по численость, по култура и стопанска мощь всички други народности. Неговото влияние е било толкова силно, че, въпрѣки прѣслѣдването на българския езикъ, другитѣ народности сѫ намирали за необходимо да знаятъ български. Въ селата и дори въ градоветѣ българското население живѣе въ съвсѣмъ отдѣлни махали и пази вѣковнитѣ си традиции. Има села, като Фрикацей, Башкьой, Касапкьой, Камена, Чамурлий, Сарѫ-юртъ, Бейдаутъ и много други, въ които нѣма нито една ромънска кѫща, а тамъ, дѣто има ромъни, тѣ сѫ пришълци—колонисти, на които е раздавано безплатно или срѣщу малки дългосрочни изплащания земя, отнета отъ мѣстнитѣ българи и турци. Колониститѣ едва се одържатъ отъ прѣтопяване срѣдъ българското население. Ако не бѣше тая война, слѣдъ нѣколко десетилѣтия щѣхме да имаме побългарени ромъни, а не поромънчени българи. Добруджанскиятъ българинъ мѫчно може да се асимилира отъ малокултурнитѣ пришълци.

Прѣди войната тукъ имало нѣкакво подземно бучение, което не слѣдъ дълго щѣше да се прѣвърне въ вулканъ, защото мѫчно се понася безправието и потисническия режимъ на една нация, която не е имала самостоятелно историческо минало и политическата сѫдба на която е зависѣла отъ благоволението на българскитѣ царе.

Ромънитѣ, страхливитѣ и развратени потомци на Траяна, не можеха да търпятъ мощния и организаторски духъ на Аспаруховитѣ потомци, които отъ 1300 години държатъ Балканитѣ въ рѫцѣтѣ си. Знаеха тѣ това и, забравили въ уплахата си фалша и лъжата, съ които искаха да дадатъ ромънски ликъ на Добруджа, въ навечерието на войната отвлѣкоха бащитѣ, синоветѣ и братята на тия, които бѣха повика[illegible] защитяватъ „отечеството“ отъ враговетѣ. Ако Добруджа бѣше бащино наслѣдство на ромънитѣ и ако тѣ бѣха тукъ най-многочисленниятъ елементъ, каква нужда имаше да се отвличатъ като плѣнници и заложници толкова хиляди българи, да бѫдатъ подлагани на мѫки и изтезания? Това за сетенъ пѫть не показа ли прѣдъ свѣта, че Добруджа е чисто българска страна и че трѣбва да бѫде присъединена къмъ България? Сами ромънитѣ не отрекоха ли се отъ тая нещастна страна, като я ограбиха, опустошиха и обезлюдиха?.

Сега, когато ни питатъ, дали Добруджа нѣма да остане пакъ въ ромънски рѫцѣ, ние съ възмущение трѣбва да викнемъ: Не! не и не! Трѣбва да се боримъ и ще се боримъ съ факти въ рѫцѣ и съ силата на орѫжието си, да не се връща вече никога тукъ омразното ромънско владичество. Ще се [illegible] за присъединяването на Добруджа къмъ България и нека бѫдемъ увѣрени, че ние ще побѣдимъ, защото правото, истината и силата сѫ на наша страна. Нека се знае, че всѣки—безразлично приятель или врагъ — който съдѣйствува или дѣйствува за възвръщането на ромънския режимъ въ Добруджа, ще си спечели вѣчната неприязънь и вѣчното проклятие на българския народъ. Нека се знае, че тоя български кѫтъ не може да става размѣнна монета за задоволяване економически или други егоистични интереси на тая или оная държава, защото Добруджа е плъть отъ плътьта и кръвь отъ кръвьта на България. Който би се осмѣлилъ да извърши подобно светотатство, ще бѫде най-голѣмиятъ нашъ врагъ и като врагъ ще бѫде третиранъ отъ българския народъ.

Добруджа трѣбва да остане и ще остане нераздѣлна часть отъ цѣлокупна и обединена България. Това го иска освободеното добруджанско население. Това го иска и цѣлиятъ български народъ, който изпрати своитѣ юначни и доблестни синове на бойнитѣ полета не да завоюватъ, а да освобождаватъ поробенитѣ земи на своитѣ велики прадѣди. Храброто българско войнство, което стои днесъ като желѣзна стѣна при устията на Дунавъ, не ще се върне по домоветѣ си до тогава, до като тоя хубавъ български кѫтъ не бѫде неразривно свързанъ съ общото българско отечество.

Тутраканъ.

> ... единъ малъкъ отрядъ (detachement) прѣвзе на 6 и 7 септемврий остарѣлитѣ крѣпости Тутраканъ и Силистра съ щурмъ и затвори най-важнитѣ нападателни порти на Ромъния къмъ България“.

Вѣстникъ „Добруджа Боте“, който излиза подъ контрола на етапното управление въ Кюстенджа, въ брой 239 отъ 28 VIII т. г. е написалъ редоветѣ, поставени като мото на настоящата ни статия. Трѣбва да признаемъ, че тѣзи редове направиха особенно лошо впечатление въ срѣдата на българската армия. Вѣрваме, че тѣ сѫ направили сѫщото впечатление и въ срѣдата на германцитѣ, които участвуваха при завладѣването на Тутраканъ. На насъ лично тѣзи редове подѣйствуваха като нечиста отрова, вѣроятно, защото сме извънредно голѣми поклонници на морала въ германската мисъль. Ние отблизу познаваме дѣйствията на 3-а българска армия около Тутраканъ и считаме за свой дългъ да протестираме противъ подобни повърхностни и невѣрни мнѣния, които, споредъ насъ, сѫ рожба или на крайна недобросъвѣстность или на прѣстѫпно невѣжество. Знаемъ, че недобросъвѣстностьта е свойственна на хората, обаче, никога, подчъртаваме, никога не допущаме, че е възможно въ срѣдата на нашитѣ съюзници да се намѣри авторъ, способенъ да лансира подобна несъстоятелна и невѣрна мисъль. Авторътъ на статията на в. „Добруджа Боте“ казва, че нѣкакъвъ си малъкъ отрядъ билъ завладѣлъ остарѣлитѣ крѣпости Тутраканъ и Силистра. Отъ какъвъ източникъ авторътъ е черпилъ тия свѣдѣния, той самъ знае, и ние нѣма да се вмѣсвме въ авторската му дѣйность, обаче, длъжни сме да дадемъ нѣкои и други свѣдѣния, черпени отъ дѣйствителностьта, като участници въ операцията за завладѣването на прѣдмостната крѣпость Тутраканъ. Отъ изложенитѣ по-долу свѣдѣния читательтъ ще си състави понятие, до колко сѫ остарѣли тутраканскитѣ укрѣпления и до колко е билъ малъкъ отряда който е прѣвзелъ сѫщитѣ укрѣпления.

Тутраканъ е разположенъ на дѣсния брѣгъ на р. Дунавъ. Мѣстностьта около него е прѣсѣчена и крайно удобна за упорита отбрана. Неговото стратегическо значение произхожда отъ географическото му мѣстоположение. Той отстои на [illegible] к.м. отъ Букурещъ, на 60 к.м. отъ Русе и на 50 к.м. отъ желѣзопѫтната линия Русе-Варна. Значението на Тутраканъ се е правилно оцѣнявало отъ ромънскитѣ правителствени сфери. Въ това отношение тѣ заслужаватъ похвала. Като рѫководна нишка въ ромънската политика въ продължение на послѣднитѣ тридесеть години е било завладѣването на Тутраканъ и Силистра. И дѣйствително въ 1913 год. Ромъния реализира тая си политика. Отъ м. юлий 1913 г. до септемврий 1915 г. ромънитѣ употрѣбиха разумни и планомѣрни усилия, за да създадатъ отъ Тутраканъ една модерна рѣчна крѣпость, която да съотвѣтствува на важностьта на пункта или, както послѣдния е нареченъ отъ автора на статията на в. „Добруджа Боте“ „важна нападателна врата на Ромъния къмъ България“. По дѣсния брѣгъ на Дунава, южно отъ Тутраканъ, ромънитѣ заровиха много милиони и създадоха отъ Тутраканъ напълно завършена прѣдмостова крѣпость. Тукъ не липсваха бетонни съорѫжения, мощна и силна артилерия, плюсъ инженерни съорѫжения по послѣдната дума на фортификацията. Отбраната на Тутраканъ бѣ организирана въ 3 линии. Главната отбранителна линия, съ обща дължина около 30 к.м., минава покрай селата: Старо-село, Дайдъръ, Антимово и Сарѫгьолъ, опирайки фланговетѣ си на Дунава, при селата Българско-Косуй и Колимокъ. Тази линия се състои отъ 15 форта, строени слѣдъ 1913 г. слѣдователно не сѫ остарѣли, както ги счита сътрудникътъ на „Добруджа Боте“; всички сѫ свързани помежду си съ дълбоки пѣхотни и артилерийски окопи, а прѣдъ тѣхъ имаше непрѣкѫснатата телена мрѣжа, вълчи ями и засѣки. Втората отбранителна линия върви срѣдно 2 км. задъ главната, а третата опасва южната окрайнина на тутраканския лѣсъ.

Освѣнъ главната позиция, за организацията на която казахме само нѣколко думи, имаше още и редъ прѣдни позиции около селата: Тюркъ-Смилъ, Сѣново, Денизлеръ, Бѣлица и пр. — всички заблаговрѣменно подготвени отъ ромънитѣ слѣдъ 1913 год.

Такава е била мъртвата сила на прѣдмостовата крѣпость Тутраканъ, когато Ромъния обяви война на Австрия и България. Къмъ тази сила като се притури и живата сила на крѣпостьта, състояща се отъ 40000 гарнизонъ, лесно е човѣкъ да си състави понятие за истинската стойность на „остарѣлитѣ тутракански укрѣпления“. Това е било положението на Тутраканъ въ навечерието на военнитѣ дѣйствия. Не е безъ интересно да споменемъ мнѣнието, изказано прѣдъ насъ отъ нѣколко отлични германски офицери, имената на които държимъ на разположение. Тѣзи офицери посѣтиха Тутраканъ веднага слѣдъ прѣвземането му и казаха, че това е една модерна прѣдмостова крѣпость въ пълната смисъль на думата и че само българската пѣхота е способна за 36 часа, безъ достатъчна артилерийска подготовка, да завладява подобни силно укрѣпени линии.

Но не е само това. Даже и ромънскиятъ генераленъ щабъ е прѣцѣнявалъ тутраканския „тетъ де понъ“ по достойнство и е считалъ, че 40000 гарнизонъ е способенъ да задържи въ рѫцѣтѣ си Тутраканъ срѣщу ударитѣ на една 120,000 българска армия въ продължение на три мѣсеца. Тази прѣцѣнка на Ромънския генераленъ щабъ на насъ е съобщена на 8 септемврий 1916 год. отъ полковникъ Рашкануъ, бригаденъ генералъ, който е билъ началникъ на оперативното отдѣление прѣди войната, плѣненъ въ Тутраканъ.

Такова значение се е отдавало на Тутраканъ отъ ромънска страна.

Значението на Тутраканъ за насъ българитѣ се заключава въ неговото флангово положение, относително операциитѣ ни въ Добруджа и близостьта му до Букурещъ, отдѣто винаги можеха да пристигатъ ромънски подкрѣпления срѣщу нашата армия. Вѣроятно по тия съображения висшето командуване е рѣшило съ по-голѣмата часть отъ 3-а армия да завладѣе Тутраканъ, послѣ Силистра и слѣдъ това вече да настѫпя противъ армията на руския генералъ Зайнчковски. По силата на това рѣшение $^3/_4$ отъ 3 армия настѫпиха направо къмъ Тутраканъ и започнаха на 3-й септемврий боеветѣ за завладѣването му. На 3 и 4 септемврий се води борба за прѣднитѣ позиции, а на 5 ий септемврий се започна атаката на главната отбранителна линия. На 5 й септемврий и на 5-й срѣщу 6-й борбата бѣше извънредно ожесточена и отъ двѣтѣ страни; на 6-й сутриньта боятъ достигна до максимума на своето развитие и сѫщия день къмъ 4 часа слѣдъ пладне усилието на борбата наклони вѣзнитѣ въ наша полза. Както прѣдпозиционната мѣстность, тъй и въ главната отбранителна линия и нейния тилъ, всичкото пространство бѣ затрупано съ тѣлата на загинали герои.

Отъ наша страна излѣзоха отъ строя ранени и убити повече отъ 8000 души. Отъ ромънска страна убититѣ и раненитѣ бѣха несравнено повече.

Резултатътъ жестокитѣ боеве на 5 и 6-й септемврий е слѣдния: 28000 здрави неранени плѣнници ромъни отъ които 450 офицери, 150 орѫдия, 2 знамена и извънредно много материали. Голѣмото число плѣнници и многото орѫдия, взети като трофеи, нагледно опровергаватъ мнѣнието на писача на в. „Добруджа Боте“ че „единъ малъкъ отрядъ прѣвзелъ на 6 й септемврий остарѣлата крѣпость Тутраканъ“. Тутураканъ е гробницата на Ромъния. Тукъ българскитѣ войски погребаха ромънската подлость отъ 1913 год. и безчестието на чокойтѣ отъ 1916 год.

Остра е болката, която причинява всѣко неоснователно мнѣние, изказано съ или безъ умисъль, отъ съюзника писатель. Въ редоветѣ на българ. армия и бълг. народъ, които направиха толкова усилия и дадоха толкова жертви въ сегашната война, никой никога не е допускалъ, че въ единъ вѣстникъ, издаванъ на българска земя, ще бѫдатъ изказани такива цѣлени мисли и прѣдизвикателни думи. За насъ е мѫчно да прѣдположимъ, че въ този вѣстникъ е допустнатъ като сътрудникъ човѣкъ, който може да бѫде толкова невѣжественъ по събитията, станали въ Добруджа. Остава ни, слѣдователно, да допустнемъ, че всичко е направено умишлено отъ анонимния авторъ.

Каква е цѣльта на всичко това?

Да се унижи българската военна честь ли? Не! това е не възможно. Тази честь стои много високо надъ подобни мъничкии и жалки домогвания, за да бѫде достигната.

Да се прѣдизвика българското общество ли? Това отчасти се постига, но никой отъ неговитѣ членове заради невѣжеството на единъ авторъ нѣма да каже обидни думи за синоветѣ на нашата съюзница. Защо тогава се наранява съ непростително лекомислие българската душа? Защо трѣбва да се омаловажава днесъ, чрѣзъ пълно игнориране на истината, блѣстящата наша побѣда при Тутраканъ, която бѣ отпразднувана много по шумно въ столицата на нашитѣ съюзници, отколкото въ нашата?

Нима не е съвѣстно на автора на статията да забравя жертвитѣ подъ Тутраканъ, гдѣто паднаха толкова хиляди български синове? Какви чувства ще възбудятъ тѣзи нѣколко лѣкомисленни реда въ душитѣ на юнацитѣ отъ 1-а и 4-а дивизии, които и днесъ се биятъ за общитѣ съюзни интереси?

Нис, българитѣ, смѣтаме Тутраканската побѣда за една отъ най-блѣстящитѣ звѣзди на българското небе и единъ свещенъ споменъ за храбростьта на българския войнъ. Когато на българското сърдце се заговоря за Тутраканъ, то силно затуптява, сълзи избликватъ на нашитѣ очи и сияйна усмивка заигрова на нашитѣ уста. Тутраканъ е нашиятъ Ерусалимъ, е нашата Голгота. Тукъ се прояви мощьта на българската душа, силата на българската военна мисъль.

И при все туй намѣри се още единъ Венделъ да посегне върху най-тънката струна на наранената българска душа и да хвърли петно върху блѣстящата ни звѣзда, създадена съ толкова жертви и усилия изъ тутраканскитѣ долини, полини и лѣсове! За насъ всичко това е необяснимо.

Участникъ.

ЗЛОБИ НА ДЕНЯ

Таке Ионеску и Венизелосъ.

Тръгвайки за новата ромънска столица Херсонъ, знаменитиятъ ромънски държавникъ Таке Ионеску билъ отправилъ до своя приятелъ Венизелосъ слѣдната телеграма:

„Когато ти се връщашъ въ Гърция, азъ трѣбва да напустна Ромъния. Утѣшавамъ се, обаче, че азъ оставямъ Ромъния въ сѫщото положение, въ каквото ти заварвашъ Гърция. Нашата сѫдба е винаги еднаква.

Таке Ионеску“.

Венизелосъ отговорилъ:

„Драги ми приятелю, послушай ме: по мѫчно е да се възвърнешъ, отколкото да се раздѣлишъ. Върви съ здраве по твоя мѫченически пѫть. И не бѫди недоволенъ: твоето положение въ Херсонъ не се различава отъ моето въ Атина. Нашето щастие всѣкога е общо.

Венизелосъ“.

Изъ „Gazeta Bucureştilor“

Военни новини.

Македонски фронтъ. 4/IX. По цѣлия фронтъ бойната дѣйность отслабна и се изрази само въ слабъ обезпокоителенъ огънь на разни мѣста отъ фронта. При с. Рашани, сѣверно отъ Битоля, едно французско разузнавателно отдѣление бѣше отблъснато съ бомби. По сѣвернитѣ склонове на Кръша-планина при Лова-тепе успѣшни за насъ разузнавателни дѣйствия

5 IX. На разни мѣста отъ фронта слабъ артилерийски огънь, малко по оживенъ само южно отъ Дойранъ. По западния брѣгъ на Прѣспанското езеро германски части проникнаха въ неприятелскитѣ окопи и докараха плѣнници руси. Край Долна Струма патрулна дѣйность.

Ромънски фронъ. 4/IX. По Тулча неприятелски артилерийски огънь. При Исакча пушечна прѣстрѣлка и отдѣлни изстрѣли

5 IX. При Тулча и западно отъ Исакча, отдѣлни артилерийски изстрѣли.

Английски фронтъ. 7 IX. Въ Фландрия артилерийската боева дѣйность остана силна, особено между гората Хулдкулстеръ и канала Иперъ-Коминъ. На разсъмване по шосетата, водящи отъ Иперъ за Цьолъ англичанитѣ атакуваха два пѫти нашитѣ линии съ голѣми сили. И двѣтѣ атаки бѣха отбити чрѣзъ артилерийски огънь и рѫкопашенъ бой.

Руски фронъ. Прѣдъ фронта на 8-а армия руситѣ продължаватъ своето отстѫпление къмъ сѣверъ и сѣвероистокъ. Въ Дюна неприятельтъ опразни своитѣ силни позиции чакъ до Фридрихъ-Щатъ. Въ своето бързо напрѣдване до сега може да се констатира залавяне на 120 офицера, 7500 войника, 180 орѫдия, 200 картечници, нѣколко бронирани автомобила и извънредно голѣмо количество всѣкакъвъ видъ воененъ материялъ.

5/IX. Нашитѣ операции източно отъ Рига се развиха по нататъкъ, така както бѣха прѣдвидени. Вземахме Дюнамюнде. Въ наши рѫцѣ паднаха най-тежки неповрѣдени брѣгови орѫдия (до 30·5 см. калибъръ). Сѣверо-източно отъ Дюна достигнахме до източното море. Часть отъ рѣката Аа, минаваща прѣзъ Лифландия биде прѣмината. Южно отъ рѣката бидоха прогонени държащи се още руски ариергарди. Противника продължава да отстѫпва къмъ сѣверо-истокъ.

Падането на Рига. Слѣдъ двудневенъ бой 8-та армия подъ водителството на Генералъ отъ пѣхотата фонъ Хутеръ вчера завзе отъ западъ и юго-истокъ града Рига, който на много мѣста горѣше. Нашитѣ калени въ борбата войскови части прѣодоляха навсѣкѫдѣ както руското съпротивление, така сѫщо въ своето безспирно настѫпление и всички припятствия отъ гори и блата. Въ своето бързо отстѫпление руситѣ опразниха обширното пространство прѣдъ мостовото укрѣпление, западно отъ Дюна и Рига; нашитѣ дивизии стоятъ прѣдъ устието на Дюна. Гъсти безпорядъчни войскови части отстѫпватъ въ денонощни маршове по всичкитѣ пѫтища отъ Рига на сѣверо-истокъ. Южно отъ голѣмото шосе за Венденъ по двѣтѣ страни на потока Аа Ягелъ се хвърлиха въ отчаяна кръвопролитна атака срѣщу нашитѣ части, за да прикриятъ отстѫплението на 12-а армия. Въ ожесточенъ бой тѣ бидоха разбити, голѣмото шосе на много мѣста е прѣминато отъ нашитѣ дивизии; нѣколко хиляди руси сѫ плѣнени, повече отъ 150 орѫдия и многобройни количества военни материали сѫ взети плячка. Боя при Рига е една нова славна побѣда за германската армия.

Изъ чужбина

(Съобщения на В. Т. А.)

Гръцкиятъ краль опровергава. Бернъ. Швейцарската агенция обнародва една телеграма на адютанта на краль Константина, съдържаща слѣдната декларация: Изложението на сегашното гръцко министерство досѣжно слѣдваната отъ Гърция политика прѣзъ врѣме на войната, ми показва, че по разни важни точки, главно относно моитѣ отношения и прѣзъ двата кабинета на Венизелоса и относно поведението, което съблюдавахъ въ външната политика на Кралството,- истината е силно прѣиначена. За мое голѣмо съжаление виждамъ се принуденъ да опровергая изрично това.

Д-ръ Хр. С-йвъ.

(Е. Джумая)

Епопеята на приморци.

(откѫслекъ отъ дневникъ).

IV.

Положението на днешния день бѣ обезпокоително. Отбранителнитѣ ни части оставаха въ сѫщата си малочисленость. Противникътъ бѣ още силенъ.

Положението се чувствуваше отъ цѣлата отбрана. Всѣкой устрѣмяваше върховни усилия да допринесе споредъ силитѣ си нѣщо за засилване на отбраната. Всички работиха прѣзъ цѣлата нощь. Патрулитѣ най-грижливо разузнаваха.

На разсъмване получи се заповѣдь за настѫпване по посока на с. Гелинджикъ. Въ 4 часа прѣдъ пладне частитѣ отъ дѣсния участъкъ подъ прикритието на силна патрулна верига настѫпиха въ пълна тишина. Втора дружина бѣ въ първата линия.

Слѣдъ внимателно разузнаване се откри, че противникътъ слѣдъ полунощь отстѫпилъ въ сѣверна и сѣверо-източна посока, като оставялъ слаби прикриващи части. Отъ разпита на раненитѣ се установи, че противника вчера, особено въ нощния бой е прѣтърпилъ грамадни загуби. Упоритата защита е поразила настѫпателния му духъ. Въпрѣки поразяющето грамадно числено прѣвъзходство, противникътъ рѣшилъ да се оттегли прѣзъ нощьта, за да се уреди, организира и за да поукрѣпи отпадналия си духъ.

Ротитѣ продължиха настѫплението си въ строй подъ артилерийски огънь. Оставенитѣ слаби части бѣха отхвърлени отъ патрулната ни верига. Ротитѣ отъ прѣдната линия навлѣзоха въ с. Гелинджикъ, излѣзоха на източната му окрайна и подъ най-силенъ артилерийски огънь завиха съ дѣсното рамо, като се спрѣха на могилитѣ сѣверо източно отъ селото.

Въ сѫщото врѣме къмъ южната окрайна на село Гелинджикъ се показа патрулната верига на ... дружина, която въ 3 часа прѣдъ пладнѣ настѫпила съ цѣль да атакува противника въ с. Гелинджикъ. Ротитѣ отъ тия дружина заеха могилитѣ сѣверно отъ с. Гелинджикъ.

Ротитѣ отъ дружина останаха въ селото.

Източно бѣ настѫпила и се установила на сѫщата линия друга дружина, която имала 2 роти въ бойна часть и 2 въ поддръжка.

По цѣлия фронтъ на Добришката позиция се откри силенъ артилерийски огънь. Противника разполагаше съ силна артилерия. Адски екотъ и ужасни трѣсъци оглушаваха цѣлата околность. Високи гейзери отъ пръстъ и димъ се издигаха и заливаха храбритѣ защитници на новата Сливница. За мигъ огъня утихваше за да почне съ още по-голѣма ярость и грѣмъ. Сѣкашъ това бѣ бѣсно вълнующе се море, разсвирѣпѣло отъ неукротима буря.

Никога нѣма да забравя този адски огънь и какъ нашитѣ двѣ батареи мѫжествено отвръщаха съ огънь и участвуваха въ непосилната борба. Оглушени, почернѣли отъ урагания артилерийски огънь, нашитѣ артилеристи работѣха открито около орѫдията си съ безподобна самоотверженость.

Прѣзъ деня отъ събранитѣ свѣдѣния се узнава, че противникътъ е отправилъ части въ помощь на тия, насочени противъ кавалерийската дивизия и гр. Силистра. Обяснима е свирѣпата канонада на противника. Съ нея той демонстрира, за да задържи настѫплението ни и замаскира обезсилването си.

Прѣзъ нощьта се изпратиха разузнавателни патрули.

Слѣдъ 3 дневни упорити боеве Приморци си отдъхнаха на позицията, глождѣйки сухия си хлѣбъ. Това сѫ тихитѣ герои, скромнитѣ титани, които зачудиха свѣта съ епичното си дѣло. Надарени съ желѣзно здраве, скромни, трѣзви, безпретенциозни, добродушни, милосърдни приморци се биха съ чудовенъ стихиенъ устрѣмъ при настѫплението и съ безподобна непоколебима упоритость при отбраната. На всѣкѫдѣ тѣ проявиха безследна храбрость и себеотрицание. Ротата, патрула и отдѣлния войникъ на всѣкѫдѣ ни даде чудовни подвизи на необикновенъ героизъмъ, самоотверженость и безподобно търпѣние.

Бързитѣ и блѣскави побѣди зачудиха свѣта и прѣдизвикаха бури отъ радость и възхищения.

Цѣлия съюзнически печатъ писа за войника: „Той ревниво пази своята независимость, съ страстна любовь е привързанъ къмъ идеята за своето обединение. Неговата мощь и неговата жизнеспособность блѣсна по единъ внушителенъ начинъ въ войнитѣ, които той води за своето обединение“.

Правдивъ е отправения къмъ нашия войникъ стихъ на бѣлѣжития ни народенъ пѣвецъ Ив. Вазовъ:

Добъръ и великодушенъ
Въ затишието, въ мирътъ,
Или вулканъ огнушенъ
На биткатѣ, въ шумътъ.

(Край).

Значението за падането на Рига. Виена. Вѣстницитѣ поздравяватъ завземането на Рига като ново блѣскаво доказателство за несломимостьта на Германия и съюзницитѣ й. Падането на Рига е отъ една страна голѣмъ успѣхъ съ стратегическо, економическо и политическо значение, а отъ друга страна—тежъкъ ударъ, нанесенъ на руситѣ и горчиво разочарование за западнитѣ сили, които хранѣха надежда, че тѣхното общо настѫпление ще надвѣлѣе надъ централнитѣ сили.

Берлинъ. Вѣстницитѣ изказватъ голѣмото си задоволство отъ завземането на Рига, германския центъръ въ Русия. Това съставлява не само успѣхъ отъ военна, но и отъ национална гледна точка. „Локаланцайгеръ“ казва: Балтийската столица на Двина е освободена и правото на нейнитѣ жители да разполагатъ сами съ участьта си е отново обезпечено.

Руситѣ на македонския фронтъ не искатъ да се биятъ. Берлинъ. Извѣстяватъ слѣдното за отнасянето рускитѣ войски въ Македония: Втората Басарабска дивизия, оттеглена отначало отъ фронта, вслѣдствие липса на довѣрие въ нея, получила по-късно заповѣдь да се върне на фронта, но тя отказала да се подчини като заявила, че не желае да служи на завоевателнитѣ цѣли на Съглашението и поискала да бѫде тутакси изпратена въ Русия. Тогава генералъ Сарай отишелъ въ щаба на дивизията и се съвѣщавалъ съ офицеритѣ. Слѣдъ това той заявилъ на войскитѣ, че Керенски въвелъ отново смъртното наказание и че въ случай на неподчинение тѣ цѣла да бѫдатъ застрѣляни отъ черни французки войници, нѣщо което упражнило желания ефектъ. Сега руситѣ сѫ на първата линия. Задъ тѣхъ сѫ поставени французки картечници и орѫдия. Освѣнъ това черни войници упражняватъ надзоръ върху руситѣ въ селата задъ фронта. Хравата на руситѣ е много по малко отъ тази на французитѣ,

Условията на Папата за миръ. Амстердамъ. Споредъ „Ханденсблатъ“, вашингтонскиятъ кореспондентъ на „Дейли Нюсъ“ се научава слѣдното: Увѣряватъ, че идущата нота на папата ще съдържа слѣднитѣ прѣдложения: възстановяване независимостьта на Белгия; Германия ще получи една база въ Анверсъ; Лотарингия ще остане автономна и Германия ще запази Елзасъ; Триестъ ще стане свободно пристанище; Балканскиятъ въпросъ ще бѫде уреденъ на мирната конференция.

Искания на съвѣта на работницитѣ. Берлинъ. Споредъ „Морнингъ постъ“ Петроградскиятъ съвѣтъ поискалъ уволнението на Корнилова и рѣшилъ съ едно болшинство отъ $^2/_3$ отъ членове да иска спирането на всѣкакви настѫпателни дѣйствия на руската армия.

Подводната война. Берлинъ (официална). Въ сѣвернитѣ забранени зони нашитѣ подводници потопиха още 30000 тона. Между потопенитѣ параходи сѫ и английскиятъ въорѫженъ параходъ „Хлейвърли“, натоваренъ съ 6000 тона въглища за Генуа, както и 3 охранявани парахода, 2 отъ които бѣха въорѫжени, а третиятъ бѣше параходъ за прѣнасяне на петролъ съ най-малко 4000 тона вмѣстимость.

Български офицери въ Будапеща. Будапеща. Една делегация отъ български офицери пристигна тукъ за да се съвѣщава съ комисията за подпомагане на Българския червенъ кръстъ.

Гръцки кабинетъ подъ сѫдъ. Парижъ. На агенцията „Хавасъ“ съобщаватъ отъ Атина: Камарата рѣши да заведе държавенъ *процесъ* противъ кабинета Скулудисъ и отказа да прѣслѣдва кабинетитѣ Ламбросъ и Зографосъ.

Арестувани князе въ Русия. Петроградъ. Съобщение на петроградската телеграфна агенция. Вѣстницитѣ съобщаватъ, че въ свръзка съ откритото въ Москва контра-революционно съзаклятие правителството заповѣдало да се арестуватъ въ домоветѣ имъ великитѣ князе Михаилъ Александровичъ и Павелъ Александровичъ.

Обединението на Черна Гора съ Сърбия. Бернъ. Сръбското бюро на печата въ Корфу, съобщава че черногорцитѣ въ Солунъ и на фронта се присъединили къмъ движението, имаще за цѣль обединението на Черна-гора съ Сърбия.

Годишнината отъ падането на Тутраканъ.

Столичнитѣ вѣстници обнародватъ слѣдния позивъ:

Врѣмето лети. Все повече дни ни отдѣлятъ отъ голѣмитѣ ни побѣди въ настоящата война и по малко оставатъ до нови побѣди. На 6 септемврий се изпълва цѣла година отъ голѣмата побѣда при Тутраканъ. Силната крѣпость, която ромънитѣ бѣха подготвили за изходъ при настѫплението имъ срѣщу България, бѣ прѣвзета съ открита сила, за 36 часа като въ рѫцетѣ на побѣдителитѣ паднаха 28,000 плѣнници, 150 орѫдия и много военни материали. Едвамъ нѣколко дни слѣдъ намѣсата й въ войната Ромъния получи този страшенъ ударъ, който разбърка окончателно плановетѣ й. Прѣвземането на Тутраканъ бѣ началото на катастрофата, която послѣдва Ромъния въ кратко врѣме. Прѣславци и Софиянци, макаръ и съ скѫпи жертви, ни дадоха пълно удовлетворение за огорчението отъ 1913 година.

Осемь хиляди български юнаци паднаха за тази побѣда, за това удовлетворение! На 6 септемврий е годишнината на загиналитѣ прѣдъ Тутраканъ. Величаейки славата отъ този день и цѣнейки паметьта на героитѣ, съ сърца изпълнени отъ тѫга и радость, цѣла България, цѣлокупниятъ български народъ, трѣбва въ този паметенъ день да се отдѣли отъ ежедневното въ живота и отдаде нуждната дань на почить къмъ заслужилитѣ. Гражданство, учителство, командантства изъ вѫтрѣшностьта трѣбва да поематъ грижата, при възможно най-пълна тържественость, да се ознаменува празднеството на 6 септемврий. Нека ученицитѣ, красота и душа на всѣко народно тържество, бѫдатъ свободни този день отъ занятия, да възвеличатъ съ чиста душа подвизитѣ на своитѣ бащи и братя. Сказки, рѣчи и народни забави да проглушатъ на длъжъ и на ширъ България; музики и пѣсни весело да екнатъ и звука отъ всичкото веселие ще подематъ нашитѣ родни Балкани и ще прѣпратятъ на сѣверъ и на югъ до непобѣдимитѣ наши борци, които днесъ сѫ на стража тамъ далечъ заради насъ. Нека този паметенъ день бѫде единъ хубавъ поводъ, за да покажемъ на героитѣ ни, че ако тѣ знаятъ да побѣждаватъ, то ние, останалитѣ тукъ, умѣемъ да величаемъ тѣхнитѣ побѣди. 6 септемврий не е само день за Тутраканъ; той е символъ на побѣдитѣ на храбрата ни сѣверна армия при Добричъ, Кобадинъ, Кочмаръ и изъ цѣла Добруджа; той е день и за героитѣ при Черна, Добро-поле, Битоля и Дойранъ.

Нека отдадемъ слава и почить спрѣмо храброто ни воинство. Нека заслужено почнимъ падналитѣ герои. Празднувайте 6 септемврий.

Хроника

Народъ и Армия. — Къмъ края на този мѣсецъ ще излезе първата книжка отъ II година на сп. „Народъ и Армия“. Тази книжка ще бѫде посветена на генералъ-лейтенантъ Колевъ. Списанието ще излиза мѣсечно при извѣстната си програма въ размѣръ 3 до 4 печатни коли. Поканени сѫ за сътрудници най-добритѣ писатели военни и граждански.

Панахида въ Бабадагъ за падналитѣ при Тутраканъ. Въ присѫтствието на много военни и граждани, вчера се отслужи панахида за падналитѣ прѣди една година при Тутраканъ,—„вратата на Добруджа“, както каза армейскиятъ свещеникъ въ своята рѣчь по тоя случай, прѣзъ която влѣзоха нашитѣ войски въ старинната българска земя Добруджа, дѣто се е подвизавалъ първиятъ основатель на Българското Царство Аспарухъ.

Послѣ панахидата положиха се вѣнци на четиритѣ гроба на паднали офицери и войници, които сѫ погребани въ черковния дворъ. И тукъ армейскиятъ свещеникъ държа една подходяща за случая рѣчь.

Тържествата въ Добричъ. Нашиятъ специаленъ кореспондентъ ни телеграфира:

Годишнината отъ освобождението на Добричъ бѣ отпразднувана при небивало стечение на народъ изъ цѣла България. Сутриньта, слѣдъ божествената литургия, гражданството образува импозантно шествие, държаще километъръ и половина, начело съ учащата се младежь, гоститѣ, между които Н. В. П. Варненско-Прѣславския митрополитъ Симеонъ, генералитѣ Перниклийски и фонъ Унгеръ и прѣдставителитѣ на войсковитѣ части, участвували въ освобождението на града. Добричъ за пръвъ пѫть отъ сѫществуването си получи такъвъ тържественъ видъ. Всичко бѣ на кракъ, за да изпълни своя свещенъ дългъ: да почте паметьта на освободителитѣ си.

Шествието се отправи за военнитѣ гробища, дѣто почиватъ незабравимитѣ герои, които сложиха кости за свободата на Добричъ. Тукъ се отслужи панахида и се държаха рѣчи отъ г. Ц. Ханджиевъ и капитанъ Агаески. Първиятъ въ сбита, цвѣтиста и твърдѣ съдържателна рѣчь, описа заробването, робския животъ и освобождението на града. Вториятъ въ сладкодумна и увлѣкателна рѣчь живо обрисува събитията по освобождението. Единъ войникъ, прѣдставитель на 8-й полкъ, и една ученичка декламираха трогателни стихове Слѣдъ туй въ специално приготвенъ аналой се отслужи благодарственъ молебенъ.

На обѣдъ бѣ даденъ голѣмъ банкетъ, на който говориха кметътъ Момовъ, прѣдседательтъ на дружеството на Свободата Табаковъ, генералъ Перниклийски отъ името на 3-а Армия, генералъ фонъ Унгеръ отъ името на фелдмаршалъ Макензенъ и прѣдставителитѣ на войсковитѣ части. Рѣчитѣ на всички бѣха пропити съ вѣра въ свѣтлото бѫдеще на България. Полученитѣ поздравителни телеграми отъ главнокомандующия генералъ Жековъ и фелдмаршалъ Макензенъ бѣха посрѣщнати съ нескончаеми бурни „ура“! Слѣдъ обѣдъ бѣ дадено градинско увеселение.

Износъ на лукъ и картофи. *Новодошли* въ града спекуланти закупватъ на високи цѣни всичкитѣ картофи и лукъ, които се изнасятъ на пазаря, складиратъ ги въ квартиритѣ и магазинитѣ си и, както ни съобщиха, тъкмятъ се да ги изнасятъ на малки пратки за **Букурещъ**. Поради туй много домакинства въ града тая година не ще могатъ да си набавятъ нужното количество лукъ и картофи за зимнина. Всичкитѣ събрани картофи и лукъ трѣбва да бѫдатъ конфискувани и продадени по нормиранитѣ цѣни на мѣстното население. На всѣко сѣмейство да се даде такова количество, каквото му е необходимо за зимното полугодие, като се взематъ за норма дажбитѣ, опрѣдѣлени за войската. Износътъ на всички зеленчуци трѣбва да бѫде забраненъ.

Безбожна експлоатация. Нѣколко нови търговци въ града, които продаватъ стоки, внасяни отъ Царството, експлоатиратъ по най-безбоженъ начинъ потрѣбителитѣ граждани и войници. Кутия български кибритъ, който струва 10 ст., се продава 25—30 ст., цигарени книги—30—40 ст., тютюнъ и цигари II качество отъ 4 на 8 лв., вино 8—10 лв., ракия 25—35 лв., захарь 20—25 лв., кремъ за обуща 1—1 20 лв., сапунъ 20—25 лв. килограмъ, сода каустикъ 40—50 лв., кафе 40—50 лв. и др.

Потрѣбителна кооперация. Нѣколко видни граждани и гражданки сѫ взели инициативата да основатъ въ града потрѣбително кооперативно дружество, което ще доставя на членоветѣ си евтини и доброкачествени бакалски и манифактурни стоки, напитки, тютюнъ, зеленчуци и други съестни продукти отъ първа необходимость. Членъ на кооперацията може да бѫде всѣка пълновъзрастенъ гражданинъ или гражданка отъ града и околията. Записванията на членоветѣ ставатъ всѣки день отъ 8—12 ч. прѣдъ пладне и отъ 4 до 6 слѣдъ пладне при г. Иванъ Жековъ въ града. Лица, които търгуватъ съ сѫщитѣ продукти, не се приематъ въ кооперацията. Всички записани членове ще бѫдатъ свикани на 16 т. м. на събрание, за да изберать управителенъ съвѣтъ и да приематъ устава на д-вото, който ще бѫде прѣдставенъ за одобрение на мѣстнитѣ военно-сѫдебни власти.

За гимназиститѣ отъ сѣверна Добруджа. Младежитѣ отъ сѣверна Добруджа, слѣдвали въ ромънскитѣ лицеи, се приематъ въ съотвѣтнитѣ класове на Варненската държавна мѫжка гимназия. Желающитѣ да постѫпятъ въ гимназията трѣбва да подадатъ заявления до дирекцията, придружени съ слѣднитѣ документи: 1) свидѣтелство или удостовѣрение отъ ромънската гимназия, въ които сѫ слѣдвали прѣзъ послѣдната година, 2) кръщелно свидѣтелство и 3) медицинско свидѣтелство.

Записванията на ученицитѣ въ тукашното първоначално училище ще започнатъ отъ 10 т. м. и ще продължатъ до 15 с. м.

Бившитѣ ромънски учители отъ българска народность, които сѫ подали заявления, за да бѫдатъ назначени въ българскитѣ народни училища въ Добруджа, ще държатъ писменъ провѣроченъ изпитъ по български езикъ на 14 т. м. въ народното първоначално училище въ гр. Бабадагъ. Изпитътъ ще започне въ 9 часа сутриньта. Издържалитѣ изпита най-малко срѣденъ успѣхъ ще бѫдатъ назначени като волнонаемни учители съ годишна заплата 840 лева.

Училищата въ сѣверна Добруджа. Назначенъ е учителския персоналъ за българскитѣ народни първоначални училища въ слѣднитѣ села и градове отъ сѣверна Добруджа:

Островска околия: гр. Островъ, Есекьой, Буджакъ, Кавляя, Галица, Голѣмъ-Гарванъ, Малъкъ-Гарванъ, Куюджукъ, Горенъ-Добромиръ, Доленъ-Добромиръ, Гьолпунаръ, Асарлъкъ, Емешенлий, Алмалий, Липница, Гърлица

Коджелашка (Истренска) околия: Бейдаутъ, Горно-Чамурлий, Камена, Сарѫ-гьолъ, Алибеки, Ески-баба, Доленъ-Иримликъ, Тестемелъ,

Бабадашка околия: гр Бабадагъ, Конгасъ, Караманкьой, Канлѫ-Буджакъ, Налбантъ, Армутлий, Замберъ, Башъ кьой, Паша къшла, Зебилъ.

Тулчанска околия: Ени кьой, Хаджиларъ, Каталой, Хаджи-гьолъ, Налбантъ.

Мачинска околия: гр.-Мачинъ, Черна.

Кюстенджанска околия: гр Кюстенджа, Карапасуфъ, Дуинджий, Пилетлий, Кара-хърманъ, Малъкъ-Гаргалъкъ, Касапъ-кьой, Долна Чамурлия, Хамамджий, Сарѫ-юртъ, Кангаджия, Погуръ, Илакъ-Чешме, Токсофъ.

Меджидийска околия: гр. Меджидие.

Хърсовска околия: гр. Хърсово.

Мангаленска околия: гр. Мангалия.

Най-късно до 15 т. м. ще бѫдатъ назначени учители и за всички други български села, населението на които е подало заявления да му се откриятъ училища.

Добруджанци, пазете се отъ прѣдатели и шпиони. Пазете се отъ оная, които услужватъ на врагoветѣ на нашия вѣренъ четворенъ съюзъ!

Добруджанци, разпространявайте вѣстникъ „Добруджа“

(Списъкъ № 32).

Мартирологъ

за българитѣ и турцитѣ—добруджански граждани, които ромънитѣ сѫ отвлѣкли като заложници и държатъ затворени въ салхани, затвори и открити плѣннически лагери при специаленъ мѫчителски режимъ.

Продължение отъ брой 31.

гр. Силистра

125 Руфатъ Ибишевъ 21 г.
126 Хюсеинъ Махаремъ 48 г.
127 Димитъръ Младеновъ 48 г.
129 Илиосъ Ибриямовъ 45 г.
128 Хасанъ Салиевъ Челекъ 11 г.
130 Рашидъ Иса 20 г.
131 Мехмедъ Ю[illegible] 3 г.
132 Махмудъ Халиловъ 20 г.
133 Мехмедъ Ахмедовъ Пеаджи 45
134 Юр. Джеферовъ 27 г.
135 Али Уру Джамбазъ 52 г.
136 Мустафа Алишовъ 18 г.
137 Ахмедъ Мехмедъ Фаршолу 50
138 Хамди Хюсеинъ Араболу 19 г.
139 Сали Мехмедовъ Джамбазъ 45
140 Мустафа Мехишъ " 45
141 Юсеинъ Мехмедъ Кара Афузъ
142 Ахмедъ Хасанъ Топалолу 18 г.
143 Мюзекия Алишъ Кючюкъ 35
144 Никола Тодоровъ 50 г.
145 Реджебъ Еминъ Хамалъ 35 г.
146 Шакиръ Исмаилъ 30 г.
147 Самеръ Юмемъ Акали 50 г.
148 Ахмедъ Сали Арабаджи 20 г.
149 Исмаилъ Еминъ 20 г.
150 Филипъ Н. Ризановъ 22 г.
151 Изетъ Сали 50 г.
152 Ахмедъ Изетъ Арабаджи 17 г.
153 Салилъ Изетъ 20 г.
154 Мустафа Халимъ Сали 49 г.
155 Али Хюсеинъ Карпачъ 60 г.
156 Халилъ Аметъ Шайманъ 26 г.
157 Арабъ Адилъ Фейша 33 г.
158 Али Мехмедъ Куртъ 38 г.
159 Жена Хатчо 25 г.
160 Живка Живкова 35 г.
161 Боянъ Н. Златаровъ 17 г.
162 Иванъ Ангеловъ 36 г.
163 жена Поликсена 30 г.
164 майка Костадина 60 г.
165 Никола Иванъ Милковъ 35 г.
166 Христи Илия Малковъ 35 г.
167 Георги Влаховъ 60 г.
168 жена Анастасия В. 50 г.
169 дъщеря Анка В. 21 г.
170 синъ Никола В. 6 г.
171 Хамди Халилъ Мурадъ 25 г.
172 Хюсню Османъ Плѣвнели 45 г.
173 Насимъ Гавазъ Неболу 45 г.
174 Исмаилъ Хасанъ Джамбазъ 50
175 Али Хасанъ 50 г.
176 Помакъ Асанъ Неболу 50 г.
177 Ахмедъ Ташчи Мустафа 25 г.
178 Афузъ Ахмедъ х. Салимъ 35 г.
179 Алишъ Несибенинъ 40 г.
180 Ибрахимъ Неболу 55 г.
181 Мехметъ Али 25 г.
182 Омердъ Мехмедъ 50 г.
183 Хасанъ Дервишъ 40 г.
184 Али Ибрахимовъ 45 г.
185 Ахмедъ х. Яшаръ 60 г.
186 Ибрахимъ Мехмедъ Али 55 г.
187 Мехмедъ Али 20 г.
188 Ахметъ Дели Сали 50 г.
189 Сали Ахмедъ Неболу 50 г.
190 Абединъ Ахмедъ 28 г.
191 Ахмедъ Исмаилъ 45 г.
192 Алишъ Гайтазъ Мустафа 45 г.
193 Мехмедъ Еминъ х. Ахмедъ 35
194 Халилъ Х. Ахмедъ 30 г.
195 Георги Илиевъ 50 г.
196 Василъ Христовъ (Рамбатлагъ)
197 Колю Рачевъ 55 г.
198 Иванъ Камбуровъ 60 г.
199 Христо Лазаровъ 55 г.
200 Иванъ Дяковъ 50 г.
201 Иванъ Минчевъ 25 г.
202 Кирчо Василъ Касабовъ 25 г.
203 Стане Станевъ 60 г.
204 Дечо Т. Танасовъ 55 г.
205 Стане Ивановъ 40 г.
206 Тодоръ Минчевъ 30 г.
207 Хасанъ Киреччи 50 г.
208 Али Мевлидовъ 35 г.
209 Касапъ Хюсеинъ 60 г.
210 Анти Янанъ Ахмедовъ 40 г.
211 Еюбъ Анти 35 г.
212 Мюзекя Мустафа Кардж. 40 г.
213 Сюлейманъ Махмудъ 20 г.
214 Мехмедъ Махмудъ 30 г.
215 Адемъ Абединъ 60 г.
216 Ибрямъ Ахмедъ Зердели 22 г.
217 Мехмедъ Еминъ Ахмедовъ 26 г.
218 Ахмедъ Садула Неболу 45 г.
219 Маринъ Мариновъ 35 г.
220 Калчо Р. Калчевъ 53 г.
221 Митю Димитровъ 19 г.
222 Вѫлчо Ганевъ 38 г.
223 Сюлеманъ Махмудовъ 25 г.
224 Акифъ Мехмедъ 32 г.
225 Мехмедъ Еминъ Ахмедъ 30 г.
226 Халилъ х. Ахмедъ 24 г.
227 Никола Калчевъ 51 г.
228 жена Санка 41 г.
229 Ахмедъ Рамисъ 32 г.
230 Рамисъ Хюсиенъ 55 г.
231 Ибрямъ Мехмедъ 25 г.
232 Хюсеинъ Генчи Али 70 г.
233 Деспина Атанасова 32 г.
234 Елена Атанасова 27 г.
235 Ахя Мехмедъ 36 г.
236 Хасанъ Сали 23 г.
237 Мехмедъ Алиевъ 56 г
238 Георги Даневъ 40 г.
239 Жена Денка 28 г.
240 Иванъ Митиковъ 45 г.
241 Жена Лукса 30 г.
242 Синъ Владимиръ 18 г.
243 Кръстю Стефановъ 50 г.
244 Синъ Кръстю Стефановъ 18 г.
245 Димитъръ Поповъ 38 г.
246 Халми Алиевъ 22 г,
247 Османъ Шерифъ 35 г.
248 Емурла Мехмедовъ 18 г.
249 Михаилъ Кръстевъ 37 г.
250 Али Салимовъ 51 г.
251 Сали Алиевъ 25 г.
252 Н. Ахмедъ Абдула 50 г.
253 Анти Х. Ахмедовъ 30 г.
254 Рифатъ Хакж 20 г.
255 Тома Стоевъ 50 г.
256 Кирилъ В. Касабовъ 28 г.
257 Цочо Мариновъ Бакърджиевъ 42
258 Мустафа Кула Мехмедъ 48 г.
259 Ахмедъ Мустафа 25 г.
260 Стоянъ Вълковъ 70 г.
261 Синъ: Митю Стояновъ 40 г.
262 Якубъ Хюсеиновъ 35 г.
263 Трифонъ Миховъ 55 г.
264 Мехмедъ Фейми 43 г.
265 Жена: Айшегюлъ Етемъ 30 г.
266 Косто Казанджиевъ 40 ,
267 Мола Ахмедъ Фейзи 65 г.
268 Бакж Хасановъ 25 г.
269 Хамди Али 22 г.
270 Маринъ Мирчовъ 30 г.
271 Ахмедъ Сарула 56 г.
272 Коста Македоновъ 54 г.
273 Жена Марица 30 г.
274 Дъщеря Люба 2 г.
275 Синъ: Борисъ 12 г.
276 Дамянъ Македоновъ 44 г.
277 Жена Марица 30 г.
278 Димитъръ Македоновъ 42 г.
279 Жена Тинка 25 г.
280 Дъщеря Маринка 2 г.
281 Дъщеря Нѣвенка 5 г.
282 Иванъ Д. Маноловъ 25 г.
283 Панайотъ Цафаровъ 55 г.
284 Османъ Шерифъ 48 г.
285 Никола Мижорковъ 35 г.
286 Жена Елесавета 35 г.
287 Синове Желю 13 г.
288 Ангелъ 12 г.
289 Никола 7 г.
290 Дъщеря Надежда 4 г.
291 Кочо Дуковъ (хлѣбарь) 50 г.
292 Слуга Ив. Атанасовъ 45 г.
293 Димитъръ Петровъ 46 г.
294 Синъ Иванъ Д. 19 г.
295 Сава Силяновъ 58 г.
296 Синъ Тодоръ Р. 24 г.
297 Слуга Марко Ивановъ 55 г.
298 " Цеко Стойковъ 30 г.
299 Тома Петрушевъ 40 г.
300 Тодоръ Лавидовъ 65 г.
301 Еминъ Бектешовъ 17 г.
302 Дервишъ Антуловъ 18 г.
303 Руфатъ Османовъ 25 г.
304 Юзеиръ Абазовъ 50 г.
305 Чимширъ 4.
306 Даудъ Хасановъ 55 г.
307 Салимъ Османовъ 35 г.
308 Галипъ Мурадовъ 35 г.
309 Мулимъ Мурадовъ 30 г.
310 Рафитъ Здравовъ 45 г.
311 Джимшотъ Руфатевъ 16 г.
312 Изетъ Здравовъ 38 г.
313 Жеко Ивановъ 18 г.
314 Никола Петровъ 47 г.
315 Жена Стойка 32 г.
316 Д-ръ Габровски 34 г.
317 Тачи Овсковъ 40 г.
318 Жена Факица 60 г.
319 Димитъръ Юрдановъ 22 г.
320 Желю Филипъ Бояджиевъ 30 г.
321 Иванъ Димитровъ 36 г.
322 Тодоръ Захаревъ 26 г.
323 Димитъръ П. Бояджиевъ 26 г.
324 Яни П. Бояджиевъ 20 г.
325 Владимиръ Н. Капановъ 32 г.
326 Сократъ Ф. Овчаровъ 31 г.
327 Петко Милковъ Дишлиевъ 30 г.

гр. Островъ

1 Симеонъ Черневъ 36 г.
2 Янаки Пенчевъ 50 г.
3 Кямалъ Х. Османъ 45 г.
4 Али Османъ 50 г.
5 Момеръ Стойчевъ 50 г.
6 Георги Кръстевъ 48 г.
7 Амедъ Сакажи 45 г.
8 Амедъ Мемедъ 60 г.
9 Мустафа Али 40 г.
10 Руфедъ Али 40 г.
11 Тодоръ Черневъ 42 г.

с. Калипетрово (Силистренско)

1 Тодоръ М. Бораковъ
2 Панчо В. Бораковъ
3 Манолъ Тодоровъ
4 Злати Ивановъ
5 Юрданъ Мерасчиевъ
6 Вълчо "
7 Злати Орчиджиевъ
8 Никола Златевъ
9 Ив. Демировъ
10 Желѣзко "
11 Илия Оръчиджиевъ
12 Добри "
13 Никола "
14 Хр. И. Каранеевъ
15 Никола "
16 Пѣю Василевъ
17 Вълчо Бояджиевъ
18 Енчо "
19 Василъ "
20 Янко Н. Вдовицинъ.
21 Вълчо "
22 Тунчо Кулевъ
23 Стефанъ И. Начевъ
24 Желѣзко Стефановъ
25 Дончо Катранджиевъ.
26 Балушъ "
27 Добри Г. Пенозовъ
28 Коста Петровъ
29 Велико Петровъ
30 Георги Г. Пенозовъ.
31 Ив. Мирчевъ
32 Добри "
33 Павли Ю. Маноловъ.
34 Маринъ "
35 Георги Г. Гебешевъ.
36 Василъ Митевъ
37 Ив. Д. Каралашевъ.
38 Добри "
39 Енчо Манозовъ
40 Димо Ранчевъ
41 Велико Манозовъ
42 Иванъ "
43 Кирякъ "
44 Енчо Н. Чолаковъ.
45 Тончо Недевъ
46 Юрданъ Славовъ
47 Слави "
48 Йончо "
49 Иванъ "
50 Иванъ М. Сапигеровъ
51 Иванъ И. Моканъ
52 Вѫлчо М. Зеленковъ
53 Пени Д. Моловъ
54 Димитъръ В. Сипигеровъ
55 Велико "
56 Алекси Славовъ
57 Добри М. Магдовъ
58 Юрданъ "
59 Жечко Ст. "
60 Вълчо М. Янгьозовъ
61 Юрданъ М. Моканъ
62 Тодоръ Ст. Стодуловъ
63 Хр. Радославовъ
64 Петъръ Котленски
65 Минко И. Грънчаровъ.
66 Павли К. Танасовъ
67 Станко Ю. Митковъ
68 Владемиръ "
69 Недло Д. Терзиевъ
70 Никола Кателиевъ
71 Никола Киряковъ
72. Найдно Михаловъ
73 Димитъръ Георгиевъ.
74 Досю Демировъ
75 Георги Саровъ
76 Велико Таноловъ
77 Илия Ю. Литковъ
78 Райко "
79 Чако Желѣзковъ
80 Станчо Малчевъ
81 Александъръ Сурдовъ.
82 Ив. Иовчевъ
83 Калинъ Коевъ
84 Василъ Ш. Коевъ
85 Дачо П. Миковъ
86 Свещ. Д. "
87 Енчо Н. Доневъ
88 Ат. [illegible] Аджановъ
89 Дим[illegible]ъ Вълкановъ
90 Димитъръ Киселовъ

(Слѣдва)

[illegible]ѣжка. Умоляватъ се всички общини и частни лица, които забѣлѣжатъ грѣшки и опущения въ списъцитѣ да ги съобщаватъ въ редакцията.

Издание на фонда „ДОБРУДЖА“ Военна печатница— Бабадагъ Директоръ: Драгомиръ Пачовъ.